

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **STAVEBNINY U KOMÍNA s.r.o.**, se sídlem Dolní Novosadská 516/84, zastoupeného JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Koželužská 5, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2013, č.j. KUOK 23853/2013, ve věci správního deliktu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2.4.2013, č.j. KUOK 23853/2013 a rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 11.1.2013, č.j. MMPr/005590/2013/STAV/ZP/ČA **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta se sídlem Koželužská 5, Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno shora označené rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 7.000,- Kč za porušení povinností stanovených v čl. 3 odst. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Přerova č. 2/2010, o stanovení některých povinností při přepravě sypkých a obdobných materiálů na území statutárního města Přerova (dále jen „OZV“), a to tím, že žalobce jako provozovatel silničního motorového vozidla VOLVO, reg. zn. X a návěsu reg. zn.X, převážel dne 1.10.2012 v 11:00 hod. písek v Přerově na ulici Dvořákova, přičemž nákladové prostory jízdní soupravy nebyly oplachtovány ani jinak vhodně zabezpečeny proti úletům a úsypům přepravovaného materiálu.

Žalobce požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal, že předmětnou OZV obce Přerov je sice s ohledem na ochranu životního prostředí chvályhodně, nicméně nezákonně omezeno obecné užívání pozemní komunikace, když zákon nedává obci zmocnění upravit obecné užívání komunikací formou OZV odchýlně. Po provozovateli nákladního vozidla nelze spravedlivě požadovat, aby před každou jízdou vozidla kontroloval, zda po trase není v některé obci jízda upravena vyhláškou obce. Těchto vyhlášek by při cestě napříč republikou mohly existovat stovky a přepravce by musel jejich studiem strávit více času, než-li samotnou přepravou, nehledě na nepředvídatelnost situací, kdy je řidič vozidla nucen projet určitou obcí neplánovaně, např. z důvodu objížďky. Není tudíž přípustné, aby byla ukládána sankce za porušení OZV na průjezdním úseku místní komunikace II. třídy, která je ve vlastnictví Olomouckého kraje, aniž by bylo jakékoli omezení týkající se této komunikace provozovatelům vozidla známo. Žalobce uznává, že OZV je platná a účinná, avšak je třeba posoudit, zda právě povinnost, za jejíž nesplnění byl žalobce sankcionován, je vůbec způsobilá k tomu, aby byla normativně upravena v OZV, která není publikována ve Sbírce zákonů, tudíž není známá všem subjektům. Žalobce jako provozovatel nákladních vozidel zkoumá, zda na úseku cesty, kudy jeho vozidla projíždějí, není dopravní či jiné omezení, avšak dle informace ze serveru Správy silnic Olomouckého kraje ze dne 21.1.2013 nebyla dopravní omezení na jakékoli komunikaci ve městě Přerov uvedena. Správa silnic Olomouckého kraje nadto telefonicky žalobci sdělila, že na ulici Dvořákova žádné omezení neplatí. O omezeních stanovených OZV tudíž zjevně nevěděl ani vlastník dotčené komunikace. Na zákaz přepravy sypkého materiálu bez zaplachtování vozidla či uzavření korby nejsou řidiči (či provozovatelé vozidel) upozorněni ani na žádné z příjezdových komunikací do města. Ačkoli žalobce námitky nepřípustnosti ukládání sankcí na základě předmětné OZV ze shora uvedených důvodů uvedl již v odvolání, žalovaný se s argumentací žalobce nijak nevypořádal a za podstatné označil toliko

skutečnost, že předmětná OZV je platná a účinná. Obdobnou situaci již řešil Ústavní soud ČR v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/06, v němž dospěl k závěru, že omezování obecného užívání komunikace formou OZV je nepřípustné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že obsah žalobních bodů se v mnohém shoduje s odůvodněním odvolání žalobce, k němuž se již podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Předmětná OZV je obecně závazným předpisem, který se vyhlášením stává součástí právního řádu České republiky. Pro posouzení věci žalovaným bylo významné toliko to, že OZV je platná a účinná, přičemž posuzování zákonnosti a ústavnosti vyhlášky správními orgány nepřísluší. Předmětem řízení před správními orgány bylo toliko spáchání správního deliktu, jehož skutková podstata je uvedena v § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Statutární město Přerov vědomo si dlouhodobě zhoršené imisní situace na svém území vydalo dne 14.6.2010 předmětnou OZV, která byla v souladu s § 12 zákona o obcích od 18.6.2010 do 7.7.2010 vyvěšena na úřední desce magistrátu, tudíž platnosti nabyla dne 18.6.2010 a účinnosti 1.1.2011. Magistrát o vydání OZV, povinnostech jí stanovených a případných sankcích informoval rovněž v periodickém tisku města Přerova, a dále obeslal subjekty, které v blízkosti Přerova provozují lom či provádí těžbu písku nebo štěrku, s žádostí o spolupráci (vhodným způsobem informovat o existenci OZV odběratele). Není proto pravdou, že se žalobce nemohl s textem vyhlášky seznámit, a že tudíž není vůči němu účinná. Výkladem žalobce by bylo nutno dospět k ústavně nepřípustnému závěru, že OZV by mohla být aplikována jen vůči „místním subjektům“, zatímco „přespolní“ by se postihu za její nerespektování vyhnuli. Předmětná OZV je rovněž stále zveřejněna na webových stránkách města. Soulad OZV s ústavním pořádkem České republiky je oprávněn zkoumat toliko Ústavní soud. Dozor nad vydáváním OZV je zákonem o obcích svěřen ministerstvu vnitra. Před nabytím účinnosti vyhlášky zpracovalo Ministerstvo vnitra ČR dne 14.12.2010 „Právní rozbor obecně závazné vyhlášky“, v níž ji se zohledněním názor Ministerstva dopravy ČR označilo za souladnou se zákonem. S ohledem na vyslovený názor ústředních orgánů státní správy nemá ani žalovaný pochybnost o souladu OZV s právním řádem ČR. Žalovaný přezkoumal rovněž procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal v něm žádná pochybení.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Dle čl. 1 OZV vyhláška ukládá v zájmu ochrany životního prostředí a čistoty veřejných prostranství na území statutárního města Přerova povinnost provozovatelů vozidla účastnického se provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu (dále jen „provozovatel vozidla“) při přepravě sypkých nebo obdobných materiálů na území statutárního města Přerova.

Dle čl. 3 OZV

1. Provozovatel vozidla je při přepravě po pozemních komunikacích v obci povinen přepravovat sypký nebo obdobný materiál v uzavřeném nákladovém prostoru nebo jiným vhodným způsobem bránit úletům prachu a zabránit úletům nebo úsypům

tuhých částí přepravovaného materiálu (zejm. zaplachtováním nákladového prostoru) z vozidla nebo přípojného vozidla, které s tímto vozidlem tvoří jízdní soupravu.

2. Povinnost stanovená předchozím odstavcem není splněna pouhým pokropením sypkého nebo obdobného materiálu.

Dle čl. 5 bodu 1 OZV porušení této vyhlášky bude postihováno podle zvláštních právních předpisů (pozn. zákon č. 200/1990 Sb.).

Podle § 58 odst. 4 zákona o obcích obec může uložit pokutu až do výše 200.000 Kč osobě uvedené v odstavci 1, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce.

Krajský soud se primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného týkající se nevypořádání odvolacích námitek protizákonnosti a protiústavnosti v řízení aplikované právní normy, tj. čl. 3 předmětné OZV.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že s námitkou rozporu předmětné OZV se zákonem o silničním provozu, která byla obsažena již v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23.1.2013, se žalovaný vypořádal na str. 3 a zejména na str. 5 napadeného rozhodnutí tak, že poukázal na „Právní rozbor obecně závazné vyhlášky“, zpracovaný Ministerstvem vnitra ČR dne 14.12.2010 pod č.j. MV-109484-2/ODK-2010, týkající se právě předmětné OZV. Příslušné statí tohoto rozboru žalovaný v napadeném rozhodnutí také citoval a poukázal na skutečnost, že právní rozbor je součástí spisu, tudíž měl žalobce možnost se s ním seznámit. Dále uvedl, že ministerstvo se zabývalo možným překrýváním a střetem právních úprav a následně všemi jednotlivými články OZV, přičemž dospělo k závěru, že OZV je v souladu se zákonem. Vlastní postoj k námitkám žalobce žalovaný nezaujal, toliko uvedl, že právní názor příslušného dozorového orgánu musí respektovat.

Tento názor však krajský soud nesdílí. Podle § 12 odst. 6 zákona o obcích má obec povinnost zasílat obecně závazné vyhlášky po dni jejich vyhlášení Ministerstvu vnitra. Podle § 123 zákona o obcích dále Ministerstvo vnitra vykonává dozor nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek obcí vydaných v samostatné působnosti, avšak toliko způsobem v zákoně uvedeným. Ministerstvu je tak svěřeno oprávnění pozastavit účinnost obecně závazné vyhlášky, která dle jeho stanoviska odporuje zákonu nebo je v rozporu s lidskými právy a základními svobodami, v takovém případě vyzve obec ke zjednání nápravy ve stanovené lhůtě a v případě nezjednání nápravy podá návrh na zrušení dotčené vyhlášky Ústavnímu soudu. Požádalo-li však v posuzované věci město o právní rozbor příslušný dozorový orgán preventivně předem, neznamená to, že by udělené dobrozdání ministerstva o souladnosti předmětné vyhlášky se zákonem žalovaného zavazovalo. Podaný právní rozbor nebyl v dané věci podkladovým rozhodnutím, či stanoviskem, jímž by byl žalovaný vázán.

Žalovaný se tak nemůže poukazem na předmětný právní rozbor zprostit své povinnosti vypořádat se v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu s odvolacími námitkami žalobce, obzvláště namítal-li žalobce nezákonnost předmětné OZV v rovině, kterou se ministerstvo vůbec nezabývalo.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek NSS sp. zn. 9 As 71/2008).

Jelikož žalovaný své povinnosti vypořádat se odvolacími námitkami žalobce nedostál a jeho rozhodnutí postrádá vyjádření věcných důvodů, pro které jsou odvolací námitky vztahující se k nezákonnosti a neústavnosti předmětné OZV považovány za nedůvodné, a rovněž zcela postrádá jakoukoliv vlastní úvahu správního orgánu, je nutno v tomto ohledu považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Námitka zákonnosti aplikované právní normy je nepochybně věcnou odvolací námitkou, s níž je odvolací orgán povinen se vypořádat.

Proto krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení.

Nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud doplňuje, že se k zákonnosti předmětné OZV již opakovaně vyjádřil (jak je žalovanému známo) v předchozích rozhodnutích ve věcech 22 A 77/2012, 22 A 78/2012 a naposledy 22 A 48/2012. Se svými úvahami tudíž seznámí i žalobce.

Dle čl. 95 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, přičemž je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Jinými slovy dospěje-li soud při rozhodování konkrétní věci, že podzákonný právní předpis, jenž má být ve věci aplikován je v rozporu se zákonem, není povinen takový právní předpis aplikovat. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí je však povinen odůvodnit, v čem rozpor daného předpisu nižší právní síly se zákonem shledává.

Zastupitelstvo Statutárního města Přerov vydalo předmětnou OZV na základě § 10 písm. c) a § 84 odst. 2 písm. h) zákona o obcích.

Jak Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 45/06, na nějž žalobce poukazoval již ve správním řízení, konstatoval, obce jsou čl. 104 odst. 3 přímo Ústavou zmocněny k normotvorbě v mezích své samostatné působnosti a v této oblasti již žádné konkrétní explicitní zákonné zmocnění k normativní regulaci určitého jevu nepotřebují.

Rozvedením čl. 104 odst. 3 Ústavy ve smyslu stanovení působnosti obcí vydávat obecně závazné vyhlášky je ustanovení § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích, podle nějž se obec při výkonu samostatné působnosti řídí při vydávání obecně závazných vyhlášek zákonem. Tomuto zákonnému příkazu odpovídá vymezení věcných oblastí, v nichž je obec oprávněna originálně, tj. bez zákonného zmocnění v pravém smyslu tvořit právo (viz nález sp. zn. Pl. ÚS 3/95, publikovaný pod č. 265/1995 Sb.).

Podle § 10 zákona o obcích povinnosti může obec ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou

a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány,

b) pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku,

c) k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně a k užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti,

d) stanoví-li tak zvláštní zákon.

Pro všechny takto vymezené věcné oblasti platí společná podmínka, že musí jít o záležitost v zájmu obce a občanů obce (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Jinými slovy, musí jít vždy o místní záležitost [srov. bod 19 nálezu Pl. ÚS 30/06 ze dne 22. května 2007 č.190/2007 Sb.], nikoli o záležitost krajského nebo celostátního významu, jejíž regulace přísluší podle zákona krajům nebo správním úřadům jako výkon státní správy (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Podle § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích se obec musí při vydávání obecně závazných vyhlášek řídit zákonem, což lze interpretovat pouze tak, že právní předpis obce se nesmí dostat do rozporu s normou vyšší právní síly, v případě obecně závazných vyhlášek se zákonem (zásada *lex superior derogat inferiori*).

V již citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 45/06 Ústavní soud formuloval základní podmínku, jejíž splnění je nezbytné k zamezení střetu obecně závazné vyhlášky obce s normou vyšší právní síly, takto: *Odpověď na otázku, zda obec nepřekročila meze své zákonné působnosti tím, že normuje oblasti vyhrazené zákonné úpravě, předpokládá identifikaci předmětu a cíle regulace zákona na straně jedné a obecně závazné vyhlášky na straně druhé. Pokud se nepřekrývají, nelze bez dalšího říci, že obec nesmí normovat určitou záležitost z důvodu, že je již regulována na úrovni zákona. Ani soukromoprávní zákonná regulace bez dalšího nevylučuje regulaci prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí, pokud se předměty a cíle jejich regulace liší.* Na uvedené závěry pak odkazuje i judikatura následná (viz např. nález Pl. ÚS 19/11).

V daném případě žalobce namítá, že napadená OZV reguluje problematiku, která je již upravena jinými právními předpisy jako výkon státní správy, konkrétně zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, který ve svém § 52 odst. 6 stanoví, že „při přepravě sypkých substrátů musí být náklad zajištěn tak, aby nedocházelo k jeho samovolnému odlétávání“.

Při konfrontaci citovaného textu zákona o silničním provozu s textem čl. 3 předmětné OZV je zřejmé, že tyto úpravy se z věcného hlediska překrývají,

resp. OZV rozšiřuje povinnost provozovatele vozidla přepravujícího sypký substrát o výslovnou povinnost zabezpečit náklad formou oplachtování, zatímco zákon o silničním provozu ukládá toliko povinnost náklad zajistit proti samovolnému odlétávání s tím, že volbu způsobu, či technického řešení zajištění nákladu ponechává zákon na adresátech normy.

V souladu se shora uvedeným závěrem Ústavního soudu je tudíž klíčovou otázkou identifikace a následné porovnání předmětu a cíle regulace zákona na straně jedné a obecně závazné vyhlášky na straně druhé.

Předmět regulace zákona o silničním provozu je vytýčen zejména v jeho § 1 písm. a) tak, že „tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích“. V § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je dále všem účastníkům provozu na pozemních komunikacích uložena povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Dále v § 52 stanoví zákon o silničním provozu řadu povinností, jež je nutno zachovávat při přepravě nákladu, a to zejména v odst. 2 povinnost „umístit a upevnit náklad na vozidle tak, aby byla zajištěna stabilita a ovladatelnost vozidla a aby neohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neznečišťoval nebo nepoškozoval pozemní komunikaci, nezpůsoboval nadměrný hluk, *neznečišťoval ovzduší* a nezakrýval stanovené osvětlení, odrazky a registrační značku, rozpoznávací značku státu a vyznačení nejvyšší povolené rychlosti; to platí i pro zařízení sloužící k upevnění a ochraně nákladu, jako jsou například plachta, řetězy nebo lana“, a dále výslovná povinnost dle shora citovaného § 52 odst. 6 ve vztahu k sypkým nákladům.

Je tedy zřejmé, že zákon o silničním provozu upravuje podmínky provozu na pozemních komunikacích komplexně, tj. z hlediska všech myslitelných chráněných zájmů (život, zdraví, majetek, životní prostředí) a nikoli toliko z hlediska ochrany samotných těles pozemních komunikací. Stanoví-li pak povinnost zajistit v případě přepravy sypkých materiálů náklad proti samovolnému odlétávání, jde zjevně o povinnost, jejímž cílem je dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu zajištění ochrany účastníků silničního provozu a jejich majetku, ochrany samotných pozemních komunikací jako majetkových hodnot, ale i ochrany životního prostředí, tj. včetně ochrany ovzduší.

V případě porušení uvedené povinnosti bylo do 31.7.2011 možné účastníka provozu sankcionovat za spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Od 1.8.2011 je možné sankcionovat za nesplnění uvedené povinnosti jak samotného řidiče, a to za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tak provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Předmětná OZV v čl. 1 uvádí, že povinnost provozovateli vozidla účastnícího se provozu na pozemních komunikacích převážet sypký materiál toliko v uzavřeném

nákladovém prostoru ukládá v zájmu ochrany životního prostředí, a to s ohledem na formulaci užitou v Preambuli předmětné OZV zejména v zájmu zlepšení kvality ovzduší, a dále čistoty veřejných prostranství.

Na základě popsanych skutečností nelze než dospět k závěru, že povinnosti stanovené čl. 3 předmětné OZV a § 52 odst. 6 zákona o silničním provozu sledují totožný předmět a cíl. Pokud povinnost zajistit přepravu sypkého materiálu tak, aby nedocházelo k jeho ulétávání, stanoví výslovně zákon, přičemž způsob splnění této povinnosti a dosažení sledovaných cílů ponechává na úvaze každého subjektu, nemůže ji nad tento rámec zužovat normativní předpis nižší právní síly tak, že nařídí povinnost převážet sypký materiál jen v uzavřených nákladových prostorách, zejm. oplachtovaných.

Ve vztahu k právnímu rozboru předmětné OZV ministerstvem vnitra ze dne 14.12.2010, jenž žalovaný k podpoře své argumentace používá, soud uvádí, že se zcela ztotožňuje toliko se závěrem ministerstva, že právní úprava obsažená v předmětné OZV se nepřekrývá s úpravou obsaženou v zákoně č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, neboť tento nezakotvuje žádné právní nástroje pro regulaci znečištění z mobilních zdrojů a už vůbec ne prašnosti, když stanoví pouze obecné povinnosti týkající se technického stavu vozidla a emisí. Ohledně vztahu OZV a zákona o silničním provozu odkazuje ministerstvo vnitra na závěry ministerstva dopravy, které však bez jakýchkoli přezkoumatelných argumentů toliko konstatuje, že uvedené právní úpravy „by se neměly překrývat“.

Krajský soud uzavírá, že uložení sankce za správní delikt, jehož skutková podstata tkví v porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce, který považuje soud za nezákonný pro rozpor s § 10 a § 35 zákona o obcích, je nutno považovat za nezákonné.

Z uvedených důvodů krajský soud zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11.228,- Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6.200,- Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600,- Kč, tj. 2 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. celkem 6.800,- Kč, a dále DPH z odměny a náhrad dle § 57 odst. 2 s.ř.s. ve výši 1.428,- Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní

moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle ust. § 149 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Ostravě dne 11. prosince 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu